

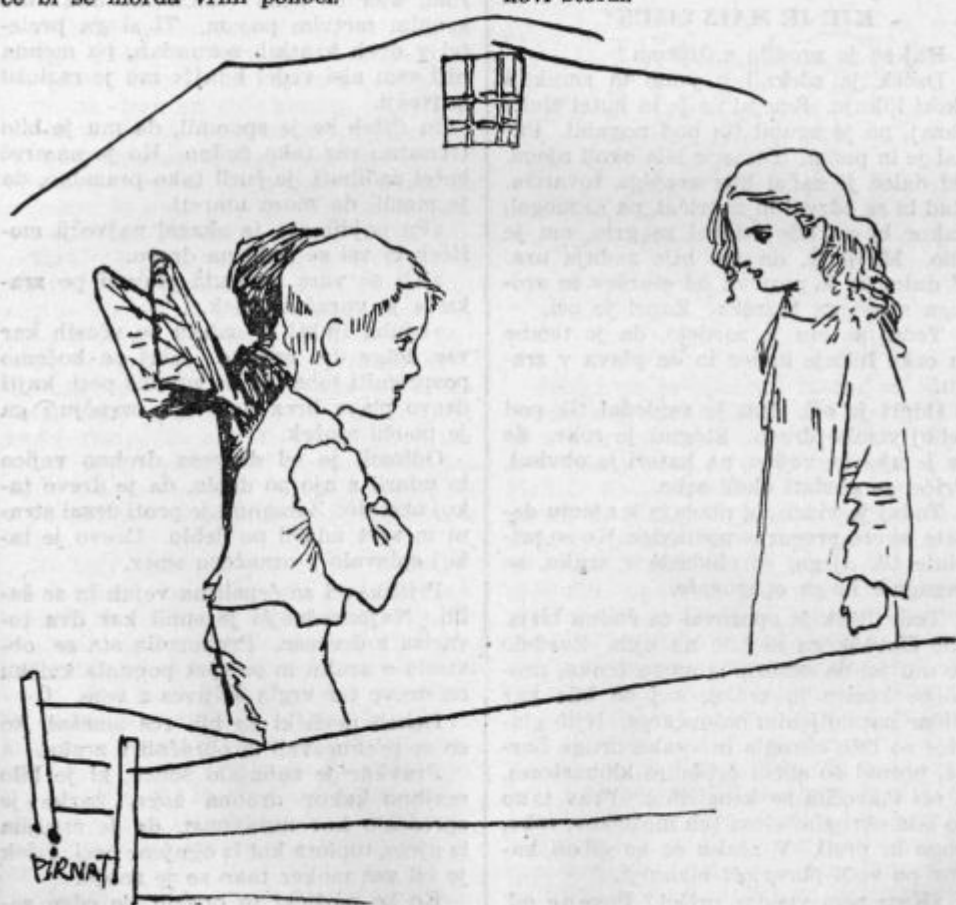
Gustav Strniša:

Med pritlikavci

Murček je bil zadovoljen in odslej je prenočeval na hrastu. Tenko nit si je ovil okoli prsta in jo napeljal v luknjo na tleh, da bi ga tovariš takoj vzbudil, če bi se morda vrnil ponoči.

zda, da si ogledaš, kaj imam?»

Deček je šel in strmel. V prvi shrambi, takoj pod njegovim bivališčem so bili naloženi kakor drobna drva sami smrekovi storži.

Veverica ga je sama povabila, da je šel z njo in si ogledal njeno bogato zalogo:

»Le pridi fantič. Jutri me obišče deca moje sestre, zaloga se bo znatno zmanjšala. Otroci so ješčji! Le pojdi

»To je moja navadna hrana, ki mi je nikoli ne zmanjka in je tudi zmanjkati ne sme!«

Šla sta globlje.

»Nisem vedel, da si tako pridna!« je omenil deček.

Začudila se je:

»Zakaj pridna? Moja dolžnost je vendar, da skrbim za svoj rod in za sebe!«

Ko je odprla drugo shrambo, je zagledal Murček same lešnike. Kar sline so se mu pocedile, ko jih je gledal. Veverica pa ga je povabila:

»Vidiš tu je še nekaj lanske zaloge. Kar privoščiš si jih tudi ti! Dovolj jih je!«

Ni si dal dvakrat reči, že je jedel sladka jedrca.

Najbolj se je razveselil, ko sta vstopila v tretjo shrambo, polno dišečih orehov.

»Teh si menda najbolj želiš, kajne?«

Ga je vprašala veverica, ki mu jih je ponudila, naj se jih naje po mili volji.

Murček je snedel samo košček orehovega jedrca, saj je bil tako majhen, da mu je bilo vsake stvari kmalu dovolj.

KJE JE MALI ČIŽEK?

Kaj se je zgodilo z Čížkom?

Deček je zdrknil v jamo in smuknil skozi luknjo. Smejal se je in hotel zlesti nazaj, pa je zgubil tla pod nogami. Padal je in padal. Tema je bila okoli njega. Od daleč je začul klic svojega tovariša. Rad bi se odzval in zakričal, pa ni mogel, kakor bi ga kdo stiskal za grlo, mu je bilo. Mislil je, da mu bije zadnja ura. V duhu se je poslovil od staršev in svojega zvestega Murčka. Zaprl je oči.

Tedaj se mu je zazdelo, da je temne in ozke luknje konec in da plava v zraku.

Odprl je oči. Res je zagledal tik pod seboj visoko drevo. Stegnil je roke. Že se je ujel na vejico, na kateri je obvisel. Pričel je gledati okoli sebe.

Tedaj je videl, da plavajo k njemu debele, skoro prozorne postavice. Ko so priplule tik njega, so obvisle v zraku, se zagugale in ga opazovale.

Tudi Čížek je opazoval ta čudna bitja. Nič človeškega ni bilo na njih. Zazdelo se mu je, da sestoje iz same tenke, prozorne kože in zraka, saj so bile kar slične napihnjenim balončkom. Njih glave so bile okrogle in vsaka druge barve, nosovi so sličili drobnim klobasicam, a oči iskrcim se kroglicam. Prav tako so bila okrogla telesa teh možičkov, roke, noge in prsti. V zraku so se gibali kakor po vodi plavajoči mehurji.

»Kam sem vendar prišel? Povejte mi, kdo ste vi, ki ste tako smešni in tako lepe barve?« se je oglasil deček.

Neznanci so pričeli obračati svoje svetle oči in se smehljati:

»Pojdi z nami, k naši kraljici moraš!«

Globoko bo treba plezati!« je modroval deček in se ozrl z drevesa na tla.

Šele tedaj je opazil, da je bil padel na drevo, ki je tudi plavalo v zraku.

»Kaj takega pa še ne!« se je čudil, ko je videl v nižavi drevesne korenine, ki so kakor debele cevi srkale svoje sokove kar iz zraka.

Pritlikavi možički so se pa samo smejali.

»Nikamor ti ne bo treba plezati«, je dejal največji med njimi, ki ni bil niti za ped visok. »Kar skupaj splavamo pred našo ljubljeno kraljico!«

»Pa povejte mi vendar, kje sem! saj sem tako radoveden«, je spet vprašal deček.

»Zdaj si v kraljestvu vzdušja, kamor ne dospe noben človek, čeprav že znajo ljudje letati po zraku. Ta zrak ne obkroža zemlje. Višje plava, nad prostorom, kjer se neha vsak zrak, nad tako zvanim mrtvim pasom. Ti si ga preletel v dveh kratkih sekundah, pa menda niti sam nisi vedel kdaj!« mu je razložil največji.

In Čížek se je spomnil, da mu je bilo trenutno res tako čudno. Ko je namreč hotel zadihati, je čutil tako praznino, da je menil, da mora umreti.

»Pa pojdimo!« je ukazal največji možiček in vsi so sedli na drevo.

»Ali se vam ne ljubi plavati po zraku?« je vprašal deček.

»Ljubi, ljubi! V zraku se včasih kar vse dolge dni igramo. Zdaj pa hočemo pospremiti tebe, da ne zgrešiš poti, kajti drevo plava brez smotra v ozračju,« ga je poučil možek.

Odlomil je od drevesa drobno vejico in udaril z njo po deblu, da je drevo takoj obstalo. Zamahnil je proti desni strani in spet udaril po deblu. Drevo je takoj splavalo v označeno smer.

Pritlikavci so čepeli na vejah in se šalili. Najporednejši je sunil kar dva tovariša z drevesa. Prekucnila sta se, obvisela v zraku in se spet pognala kvišku na drevo ter vrgla šaljivca z veje.

Debeli možički so bili res smešni, ko so se prekucevali in obračali v zraku.

Pravkar je zahajalo sonce, ki je bilo majhno kakor drobna žoga. Zarke je sproščalo kar naravnost, da je strujila iz njega toplota kot iz ognjene peči. Čížek je bil ves moker tako se je znojil.

Ko so možički to opazili, je eden zaklical:

»Bratci, kar ugasnimo lučko, saj prevroče sije!«

»Ne, ne, stenj nazaj, raje zleze naj!« so kričali drugi. Dalje prihodnj

Josip Vandot:

Genica

Na strmi skali, visoko nad Frtaleževim mlinom zraste vsakih sto let čudno drevo, ki ni prav nič podobno drugim drevesom, rastočim po gorskih strminah. Drevo zraste iz drobne mladike, ki pa se že prvi dan prične iztezati v višino in širino, kakor da jo podpihujejo zeleni škratje, skriti v skalnatih razpokah, ki jih je poln ves hrib nad Frtaleževim mlinom. Že prvo pomlad zraste to drevo tako visoko in široko, kot so v sto letih zrastle druga drevesa po bližnjih gozdovih. Človek bi se mu prav nič ne čudil in bi šel mimo njega, ker na videz ni na njem ničesar, kar bi ga zanimalo.

A kdor je količkak drugačen, kot so drugi ljudje, postoji pod drevesom in ga gleda, ker se mu ne more načuditi. Veje na drevesu so čudovito zveržene, in če pogledaš natančneje nanje, vidiš, da prav za prav to niso veje, temveč deli srebrnega venca, ki je lepo spleten od najnižje veje pa gor do vrha in se prepleta okrog gladkega debla, da se človeku blešči pred očmi. Listje je široko in temno zeleno in se stresa silovito, če vanj zapiha gorski veter. In zašumi prikrito, a ne s tistim šumom kot navadna drevesa, temveč to šumenje je samo lepa, ubrana pesem, kakršne ne zna peti nihče drugi nego angeli, kadar se izprehajajo nad gorskim svetom. Ta pesem se skladno preliva v pesem, ki jo med bližnjim skalovjem poje potok in z njo žene globoko doli kolesa samotnega Frtaleževega mlina.

Najbolj čudno je pa, da to drevo ne cvete nikoli. Le vsakih sto let požene na njegovi najkošatejši veji rumen cvet, ki pa dehti tako močno, da ljudje čutijo njegov vonj globoko v dolini. A ta cvet cveti samo deset dni. Enajstega dne se prikaže iz njega otročiček, ki ima bel obraz kot prve gorske kurjice, a oči tako vesele in jasne kakor zvezde, ki se svetijo v najlepši noči. In otročiček izteza drobne ročice in se smeje in vabi: »Daj, primi me, domov me nesi in me lepo popestovaj!«

Njegov glas je tako mehak in proseč, da se mu ne more ustavljati nihče, ki gre mimo in ga sliši. Tudi Gregorjeva mati se mu ni mogla ustavljati, ko je šla pred desetimi leti tod mimo in ga je slišala. Gledala je po drevesu in se čudila. Pa je zagledala na veji lepega otročiča, ki jo je vabil in prosil. Smehljal se ji je tako milo, da se je Gregorjevi materi srce

nasmejalo in še sama ni vedela, kdaj in kako ga je utrgala z veje. Ponesla ga je domov, oblekla v snežno belo srajčko in krilce, obula ga v pisane copatke in mu laske prevezala z rdečo pentljo. In še isti dan mu je dala ime, da ga je mogla klicati. Ker je bil otročiček majhna deklica, mu je bilo ime Genica.

Genica pa je rastle in rastle, da se je Gregorjeva mati čudila. Pametna je bila, da noben otrok daleč okoli ne tako; lepa in vesela je bila, da so jo zavidale šmarnice, če so jo zagledale s senčnatega pogorja. A tudi pela je tako, da je moral pred njo utihniti kos, ki se je šopiril gori ob studencu in gostolel, kakor da je sam na svetu. Še živina jo je gledala z zavzetimi očmi in prihuljeno jagnje je vedno klecnilo, kadar jo je zagledalo, pa še treniti si ni upalo z razposajenim repkom.

Gregorjeva mati ni povedala živemu človeku, da je Genico utrgala s čudovitega drevesa nad Frtaleževim mlinom. Molčala je, ker se je bala, da bi utegnil priti hudoben človek Bog ve odkod in jo odnesel Bog ve kam. Genica sama pa je tudi pozabila, da je prirastle iz cveta na čudežnem drevesu, in je bila čisto nepričana, da je Gregorjeva mati njena prava mati. Zato pa jo je imela rada in ji ni delala nič drugega nego veselje, samo rožno veselje.

Pasla je na prostrani senožeti pet ovac in tri male jančke, ki so bili še tako nerodni, da so komaj umeli stopicati. Genica je imela veselje z njimi in se je norčevala iz njih, ker so bili tako mahe-

dravi. No, jančki ji niso prav nič zamerili, temveč so se je tiščali neprenehoma. Zlasti še, ko se je vsedla sredi senožeti na nizko skalo in pričela prepevati, da se je slišalo doli v dolino. Tam pa so ljudje prestali sredi dela in prisluškovali. Čuli so se po nebu, ker so mislili, da se vozi na zlato obrobljenem oblaku angel, ki jim prepeva, da bodo dobre in vesele volje kakor on sam. Tudi Gregorjeva mati jo je poslušala. Roke je sklenila, gledala na skalo, kjer je sedela Genica, in srce se ji je smejalo od veselja.

»Oj, hvala Bogu, da sem jo utrgala z drevesa«, je govorila sama sebi. »Deklica ni nič drugega nego sreča, ki jo drugi ljudje iščejo zaman.«

In je skrbela zanjo in jo negovala kakor punčico v očesu. Genica se je je oklepala s svojimi toplimi rokami in jo ljubila s še toplejšim srcem. Niti senčica žalosti še ni bila šinila materi preko gladkega lica, kar je imela Genica pri hiši. Če pa se ji je tu pa tam žal misel vendarle hotela dvigniti v srcu, je to misel takoj pregnal Geničin glas, ki je bil sam že lepa in vesela pesem.

»Joj, mama, rada vas imam«, je govorila Genica in smeh je lil iz njenih rožnih lic in zvezdnih oči. »Kaj ne, tudi vi imate mene radi?«

Mati jo je božala po laseh in se ji smehljala. A rekla ji ni ničesar.

A Genica ni bila njen otrok, bila je samo cvet čudovitega drevesa nad Frtaleževim mlinom. Zato se ji je zgodilo tako, kot se je zgodilo še z vsakim cvetom tistega drevesa. Še pred nevihto je izginila z doma onega poletnega dne in Gregorjevo mater je bilo strah, ker so strele tako strašno razsajale. Šele ko se je nevihta potegnila za gore, je pohitela ven, da poišče Genico.

Trije jančki so tekli pred njo in žalostno, glasno vekali. Mati je hitela za njimi in povedli so jo naravnost do drevesa nad Frtaleževim mlinom. A drevo je bilo preklano čez pol in iz njega se je še kadilo. Strela je bila udarila vanj in ga razčesnila. Pod njim pa je v travi ležala mrtva Genica, ki je med nevihto vedrila pod drevesom. Jančki so zavekali na ves glas, ko je mati dvignila mrtvo deklico, da jo ponese domov in jo tam položi med same rože. In Genica je res ležala tam tri dni in se je še v smrti smehljala lepše kot rože in živeje kot zvezde v najlepši noči.

Gregorjeva mati pa ni jokala in še danes ne joče za Genico. Saj ve, da je bila Genica samo sreča, utrgana s čudovitega drevesa; ta sreča se ji je smejala

deset let in že sam spomni na to srečo je tako lep, da se Gregorjevi materi ni treba jokati za Genico. Le skromen spomenik ji je postavila kraj vsahlega čudovitega drevesa. »Sak da« prihaja sem.

kaj ledat, če že poganja novo drevo. A prihaja zaman. Drevo bo vzbrstelo šele v sto let in Bog ve kje bo takrat Gregorjeva mati in mi in Genica, ki priraste iz novega cveta in se nasmeje Bog ve komu...

Manica:

Kaznovana hudobnost

»Kdor ni usmiljen z živalcami, ne bo našel usmiljenja pri ljudeh« pravi izrek. Res je pa tudi, da iz dečka, ki se — namesto da bi se pridno učil — potepa po senožetih in gozdovih, iztika za gnezdi ter preganja in pobija ptičji rod, nikoli ne bo nič prida. Čim starejši postaja tak izprijenec, tem hudobnejši je.

Tak pridanič je bil dvanajstletni Aleš, ki je prav s sadističnim veseljem mučil vsakovrstne živali, bodisi mačke, pse, ovce na paši, sploh vsaka žival, kateri se je le upal približati, je trpela pred njim. A kakor za vsakogar, tako je tudi zanj prišlo plačilo in sicer zelo žalostno.

Neko popoldne se je namreč spet potepal po gozdu in zapazil v vejah visokega drevesa ptičje gnezdo.

Kakor opica se je pogнал na drevo in skoro nato je bil že pri gnezdu.

Hudobnež ni kar nič pomišljal, nego je vzel drugo za drugim iz gnezda, udaril z njim ob deblo ter spuščal prazne lupine na tla.

Po tem rabeljskem delu je začel plezati nizdol. Toda naenkrat sta mu na deblo, po katerem je polzela mastna tekočina razbitih jajčec, izpodrsnili obe roki na kar je zakričal, omahnil in telebnil z viška na tla, kjer je obležal nepremično z zlomljenim tilnikom.

Stari kmet, ki je tisti dan slučajno hodil skozi gozd, je našel potem Alešovo truplo. Opazil je tudi, ležati okrog mrtveca jajčne lupine in jasno mu je bilo vse. Žalostno je vzdihnil:

»Drago si plačal svoj greh!«

Nato se je vrnil v vas in obvestil pokojnikove starše o nesreči.

Pravica in krivica

(Srbska pravljica.)

Neki kralj je imel dva sina. Eden je bil zvit in krivičen, druga pa dober in pravičljuben.

Ko jima je umrl oče, je krivični dejal pravičnemu:

»Pojdi odtod, ne bova več živela skupaj. Tu imaš konja in tri sto cekinov, delež vsega, kar nama je ostalo po očetu; drugega nimaš nič več.«

Ta pa je vzel tri sto cekinov in konja ter šel, rekoč:

»Hvala Bogu! Koliko mi je pripadlo od vsega kraljestva!«

Čez nekaj časa sta se brata, ki sta jahala vsak svojega konja, na potu srečala. Pravični je zaklical krivičnemu:

»Bog ti pomagaj, brat!«

Ta je pa odgovoril:

»Kar pomaga naj ti. Čemu le neki vedno omenjaš Boga? Sedaj je pa vendar boljša krivica kot pravica!«

Tedaj pa mu je rekel dobri:

»Pa se pojdiva staviti, da krivica ni boljša od pravice.«

In tako sta se šla staviti za sto zlatih cekinov ter se dogovorila, da jima bo za sodnika tisti, kogar bosta prvega srečala.

Ko sta prišla malo naprej, sta srečala vraga na konju, ki se je bil izpremenil v meniha, in ga prosila naj jima pove, kaj je boljše: krivica ali pravica. Vrag je odgovoril: »krivica«, in dobri je tako izgubil sto cekinov. Toda spet sta stavila za drugih sto in tudi za tretjih sto, toda po razsodbi hudiča, je izgubil dobri vseh tri sto cekinov potem pa še konja.

Nato je dejal:

»Hvala Bogu! Cekinov sicer nimam več, toda imam svoje oči, pa se grem staviti še zanje.«

Tako je stavil za oči, da je pravica boljša kot krivica. Tedaj je vzel njegov brat, ne da bi iskal drugega sodnika, nož in mu iztaknil oči, rekoč:

»Sedaj, naj ti le pomaga tvoja pravica, ko si brez oči.«

Oni pa se je ves žalosten zahvalil Bogu in rekel:

»Božje pravice še ne vidim, ali prosim te, dragi brat, da mi daš v kakšno posodo vode, ki si bom z njo močil usta in izmival rane, ter da me odvedeš odtod in me pustiš pod jelko nač izvirkom.«

Brat ga je uslišal. Dal mu je v posodi vode, ga odpeljal in ga pustil pod jelko nad studencem. Ko je tamkaj žalosten stal, je ponoči mahoma zaslišal, da so prišle k studencu vile. Med tem ko so se kopale, je ena izmed njih izpregovorila:

»Ali veste, tovarišice, da je postala kraljeva hči gobava? Kralj je poklical vse zdravnike svojega kraljestva na pomoč, toda nobeden je ne more ozdraviti. Če bi pa vedel in zdajle vzel te vode, ki je za nami, ter bi ji dal, da se v njej okoplje, bi bila čez dan in noč zdrava, kajti ta voda ozdravi vsakogar, pa najbo hrom, gluhi ali slepi.«

A tedaj so zapeli petelini in vile so izginile.

Nesrečnež se je po rokah in nogah s težavo splazil izpod jelke in prišel do vode. Ko si je umil oči, je še tisti trenotek spregledal; nato je zajel vode v posodo in hitro odšel h kralju, čigar hči je bila gobava.

»Prišel sem, da ozdravim kraljevo hčer«, je rekel. »Čez dan in noč bo zdrava, ako mi dovoliš.«

Kralj ga je spustil v sobo k deklici, in pravični brat je ukazal, naj jo okopljejo v čudodelni vodi. Ko sta minila dan in noč, je bila deklica čista in ni imela več gob. Kralj je bil silno vesel; dal mu je hčer za ženo in pol kraljestva. Pravični je tako postal kraljev zet in prvi za kraljem.

O dogodku se je namah razširil glas po vsem tistem kraljestvu. Prišel je tudi do ušes njegovega brata, ki je trdil, da je krivica boljša kot pravica. Pomislil je, da je brat našel srečo pod jelko, in je šel, da jo najde, tudi sam tjakaj. Najprej je zajel v posodo vode, nato pa odšel pod jelko in si z nožem iztaknil oči.

Ko so pa pozno ponoči prišle vile, da bi se kopale, so se jele pogovarjati, ka-

ko se je kraljični vrnilo zdravje.

»Bržkone«, so rekle, »nas je kdo poslušal, ko smo govorile, da se lahko pozdravi s to vodo, ki je za nami. Mogoče nas tudi zdajle posluša, pojdimo gledat.«

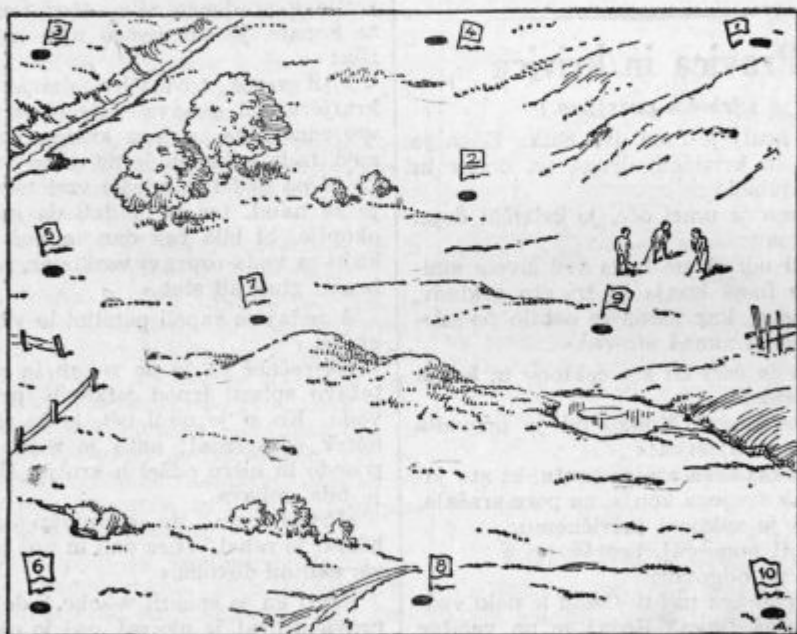
Ko so šle in prišle pod jelko, so našle njega, ki je bil prišel po srečo, meneč, da je krivica boljša kot pravica. Zgrabile so ga za roke in noge ter ga raztrgale. Tako je zakrknjencu pomagala krivica.

Kako se igra golf

Dragi, za danes sem se namenil, da vam razložim prelepo igro golf. Seveda bo treba pravila podati malo bolj preprosto. Orodja si pa ne bo težko nabaviti, zakaj vsak učenec potrebuje le staro sprehodno palico in majhno gumijasto žogo. Igrišče naj bo zelo veliko, ne izpod enega hektarja. Kajpada, 10.000 m² ni kar tako, a hvala Bogu, da je travnikov, kjer je težko povzročiti škodo, še povsod dovolj.

po glavi, zato naj igralci ne bodo preblizu tistega, ki žogo odbija. Mesta posameznih lukenj so zaznamovana z zastavicami. Te napravimo kar hitro tako, da na majhne palčice pritrdimo košček kakršnegakoli blaga. Brez teh zastavic bi bilo težko določiti, zaradi velikih razdalj, kje je luknja.

Pravila igre. Igralci, ki so si že prej določili vrstni red, bijejo žogo po vsem igrišču od luknje do luknje, in sicer s

Priprave. Na igrišču je treba 10–15 lukenj tako porazdeliti, da znaša razdalja druga od druge 50–100 m. Število lukenj in velikost razdalje zavisi od velikosti igrišča. Velikost lukenj mora biti primerna velikosti žog. Naj bodo prostorne, a ne prevelike, pa tudi nobena luknja ne sme biti prelahko dostopna. Nekaj ovir, recimo majhnih jarkov, kotanjic in nizkih vzviščin pripomore, da je igra bolj napeta. Vsak igralec je opremljen z žogo in s sprehodno palico. Žogo je treba odbijati z paličnim, zaokroženim držajem. Vselej je žogo treba le enkrat odbiti in vsi igralci pridejo lepo na vrsto. Toda prav nič prijetno ne bi bilo, če bi kdo s palico dobil

čim manj udarci. Kakor rečeno, vsak igralec sme le enkrat udariti, in za vsak adarec dobi točko. Če je pa žogo odbil v katero lukenj, tedaj je upravičen, da žogo še enkrat odbije. V tem primeru vzame žogo iz luknje in jo položi na odbojišče kraj luknje, ki ga igralci določijo pri vsaki luknji predno prično igrati. Kmalu boste spoznali, da je žogo že takoj s prvim udarcem treba z vso močjo odbiti, da prileti čim bliže k naslednji luknji. Potem poženemo žogo z rahlim, dobro merjenim udarcem v luknjo. Tako vam bo jasno, zakaj je golf po vsej pravici kar se da priljubljena igra. Res je pravi užitek pognati žogo z dobro merjenim udarcem preko ravni in ovir.

Dragi Jutrovčki!

V zadnji številki smo zaključili svoj natečaj. Bliža se konec šolskega leta, učenja in skrbi imate zdaj več ko dovolj, zato danes ne bomo razpisali novega natečaja. Počakali bomo, da pridejo tolikanj zaželjene počitnice, in dotlej si bo stric Matic izmislil kak poseben zanimiv natečaj. Tu objavljamo imena tistih, ki so bili izžrebani za nagrade. Prvo nagrado, vezan letnik lanskega »Mladega Jutra«, dobi

Koman Viktor, dijak v Ljubljani, Tyrševa cesta šte. 50.

Ostalih deset nagrajencev dobi vsak po eno lepo, z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«.

Perić Ruža, učenka IV.a razreda realne gimnazije v Mariboru

Krištof Bibijana, učenka I.b razreda meščanske šole v Novem mestu

Pavlin Ani, učenka III. razreda v Ljubljani, Kumanovska šte. 21

Sajovic Danica, učenka II. razreda meščanske šole v Slov. Bistrici

Germ Radoš, učenec III. razreda osnovne šole v Trbovljah I.

Vuković Vinko, učenec II. razreda pri Mali Nedelji

Poljanšek Miloš, učenec II. razreda mešč. šole v Brežicah ob Savi

Mejak Miran, učenec II. razreda narodne šole v Gornjem gradu

Klima Eliška, učenka I.a razreda II. drž. dekl. mešč. š. v Mariboru

Janša Silva in Milena, učenki mešč. šole na Hrušici, p. Jesenice.

Vsem Jutrovčkom želi stric Matic, da bi z dobrim uspehom končali šolsko leto in se potem z mirno vestjo veselili počitnic.

Uredništvo „Mladega Jutra“.

Manica:

Pravična razdelitev

V mali a čedni hišici je živela mati s šesterimi otročiči. Nekoč jih obišče dobri striček. Otroci se ga zelo razveselijo, saj vedo, da ima striček vedno kakšno dobroto zanje. Zato že kar nestrpno postavajo okrog ljubega sorodnika, ki se vse predolgo razgovarja z materjo. K sreči striček to opazi, vzame iz nahrbtnika precejšen hleb belega kruha ter ga ponudi otrokom:

»Nate, to je vaše! Glejte, da bo za vse! Na koliko enakih delov boste razdelili?«

»Na šest«, zakličejo otroci vsi hkratu.

»Kako pa štejete?« se zavzame stric.

»Čisto prav. Saj nas je šest«, se oglasa jo drug za drugim.

»Torej tako«, kima stric. »Toda, ali nisem rekel, naj bo hleb za vse?! Kaj pa mama?«

Otrokom zastane sapa. Takoj nato se jim pa napolnijo oči s solzami. Saj so drugače vsi dobri in mamico ljubijo tako iskreno, da bi ji bili brez pomišljanja odstopili celo svoje kose kruha, toda zdajci se res niso spomnili nanjo in vsled tega jim je silno hudo. Striček pa, ki jim vidi v ljubeča srčeca, se dobrohotno nasmeje, objame vse po vrsti in jih potolaži:

»Saj vem, da ste vsi pridni. Toda nikoli ne smete niti za trenutek pozabiti na svojo ljubo mater. Kar je drago vam, je ljubo tudi njej, vsaka malenkost, vsaka pozornost, ki prihaja iz vaših ljubečih src, jo bo razveselila in tako boste z njo srečni tudi vi. Zdaj pa le brž razrežite kruhek in dobro naj vam tekne!«

Zvonimir Devidé, dijak:

Akvarij

Vzemi kolikor mogoče veliko stekleno posodo, kakršno rabijo za vlaganje kumar, za mariniranje rib itd. Na dno posuj 3 cm debelo plast črne prsti. Nato vsadi manjše vodne rastline, a glej, da jih ne bo ne preveč ne premalo. Zemljo pokrij s precejšnjo plastjo mivke. Čez dno in rastline položi časopisni papir, ki naj ima točno obliko dna. Vodo počasi vlivaj nanj. Ko je posoda polna, ga prevečno odstrani. Tako naj stoji akvarij 10—20 dni. Sele potem spusti vanj živalice, ki jih hočeš gojiti in opazovati. Najprimernejše živali za začetnike so

pupki ter navadne potočne ribice, in sicer: krapi, belice, linji itd. (ščuke, postrvi in sorodne, ki živijo v tekočih vodah, niso primerne.) Velike naj bodo 3—8 cm. Ribice hrani z drobnimi seseklimanim mesom. Še bolje pa je, če jim priskrbiš žive hrane, kakor: komarjevih ličink in raznih majhnih račkov, ki jih dobiš vse polno po stoječih vodah. Dno lahko tudi okraša s kamenjem in školjkami, v katere jim tudi natresaš hrane. Dobro je, da imaš v akvariju primerno število vodnih polžev. Vodo menjaj le, kadar je potrebno! Glej, da bodo imele živali vedno dovolj hrane (ne preveč!). Imej akvarij v sobi s temperaturo 4—16° C.

Rešitev križanke »Klovn«

Vodoravno: 2. Pust, 4. oda, 5. lan.
Navpično: 1. dudu, 2. polž, 3. sani.

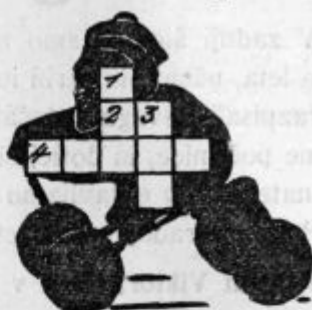
Rešitev zlogovnice

Modra — bela rdeča;
naša mlada sreča.

Rešitev kvadrata IV.

1. grom, 2. riba, 3. obrt, 4. mati.

Križanka »Opica«

Vodoravno: 2. žitarica, 4. glasbilo.
Navpično: 1. pogrinjalo, 3. dolg drog.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Ponikvar Stanko, dijak I. razr. II. drž. real. gimn. v Ljubljani; Belingar Miljana, uč. I. razr. v Bohinjski Bistrici; Belingar Bojan, uč. II. razr. v Bohinjski Bistrici; Saša Magušar, uč. V. razr. v Ljubljani; Ljubica Ručigaj, uč. I. a razr. na Vranskem; Medvešek Dušan, učenec v Radečah pri Zid. mostu; Kramaršič Roman, uč. III. razr. v Šiški pri Ljubljani; Dušan Modic, uč. IV. razr. Nova vas; Olga Novoseljsky, uč. ? razr. v Kranju; Pretner Ivo, uč. II. razr. mešč. šole v Celju; Boris Müller, uč. II. razr. v Boh. Bistrici; Franc Jurčec, uč. III. razr. mešč. šole v Krškem; Dušan Cener, uč. I. razr. v Nišu.

SMEŠNICE

»Kaj misliš, koliko so vredni moji čevlji?«

Mladi čevljarček ga premeri od nog do glave in se hitro odreže:

»Dva kovača; a tisto, kar je v čevljih ni vredno počene pare!«

Čevljarček se je peljal v Budimpešto na velesejem. Ko se je vrnil v Ljubljano, ga vpraša pekarček:

»Ali je bilo mnogo ljudi?«

Čevljarček: »Ljudi je zelo malo, pač pa dosti Madžarov!«

Pekarček: »Moj atek je prinesel mami za god zelo lepo vazo z napisom: 'Pozdrav z Bleda'!«

Čevljarček: »Kaj za to! Moj atek je prinesel mamici srebrni pribor, ki je bilo na njem zapisano: 'Restavracija Zvezda v Ljubljani'!«